

“Jártunk északon, hol éjjel nap sütött”

Fotókiállítás Törökkanizsán, a Branislav Nušić Könyvtárban

Korsós Tamás szabadkai főkonzul megnyitóbeszéde

A képkészítés igénye egyidős az emberiséggel. Gondoljunk csak a barlangrajzokra, az egyiptomi faliképekre, az égetett görög vázák jeleneteire, de még a templomi freskók biblikus eseményeinek pillanatai is az emberben élő megörökítési vágyról és a történetmesélés igényéről tanúskodnak.

Minden állókép egy-egy kitüntetett pillanat, amelyet vékony tárgyá formáltak át, hogy az ember eltehesse és újra megélhesse az elröppent valót.

A fényképezés műszakilag nem más, mint a külvilág mechanikus leképzése. A maradandó leképzéshez két alapvető feltétel szükséges: egy olyan optikai rendszer, mely a leképzést végrehajtja, illetve egy olyan fényérzékeny felület, mely az optikán keresztül érkező képet rögzíti és tartósan megőrzi. De mindez csak akkor ér valamit, ha az exponáló gomb mögött érzéken, a szépre fogékony lélek áll.

Szilágyi Lászlót már gyermekkorában vonzotta a fényképezés. Lehet, hogy a véletlen hozta úgy, lehet, hogy a gondviselés, hogy szomszédjukban lakott egy operatőr, Füredi Vilmos, akivel esténként együtt sétáltatták kutyáikat s ilyenkor mély eszmecsserékbe merültek. A beszélgetésekből lassan barátság szövődött, így Szilágyi Lászlónak alkalma nyílt bepillantani és beletanulni a képszerkesztés világába. A szerencse vitte Budapest egyik legrégebbi stúdiójába is, ahol Szipál Margittól leshette el a portrézás legapróbb fortélyait.

Ma már könnyen észreveszi a megörökítésre érdemes pillanatot akár a leghétköznapibb dogokban is. Képeiből erősen sugárzik a fotós érzelme a pillanat iránt. Nézi és láttatja a tájat, szereti az egyenes formákat, s ezek az egyenes formák mintegy kontraszként szolgálnak a képekből áradó vagy éppen csak a háttérükben megbúvó kacskaringós történeteknek.

A fotózás kedvéért bejárta már majdnem az egész világot. Csak Afrikában nem volt ... MÉG! A legnagyobb hatást Ázsia tette rá. Az utazások során rengeteg alkotása született. Készült kiállítás Thaiföld flórájából és faunájából, az Ausztrál hétköznapokról, a Kárpátmedence néma csodáiról. Ezek a képek soha vissza nem térő találkozások ismert és ismeretlen emberekkel, tájakkal, természeti jelenségekkel.

A művész a nyolcvanas évek végén hagyta el Magyarországot. 25 éve él Finnországban. Azóta megélhetését az információtechnikából szerzi, a fotózás csupán egyik legkedvesebb hobbyja. "Engem bőven kielégít, hogy csak hobby szinten fotózzak, hiszen munkaként "kénytelen lennék" azt csinálni, amit most csak kedvtellésből teszek." –mondja.

A mai esén kiállításra került negven-egynéhány fotó az elmúlt öt évben készült – Finnországban, Svédországban és Norvégiában, ott ahol felnőttként ismerte meg azt a világot, ahol éjjel sem megy le a nap. Ezt a csodát nem lehet értelemmel felfogni, ezt az élményt a léleknek kell megélnie. Szilágyi László az első Lappföldi útjanzárta szívébe az északi sarkkörön túli, rendkívül közvetlen, barátságos embereket, a természet egyedülálló, teljes csöndjét vagy éppen a madarak zajos ébredését. Ekként vall az északi világról: ... maga a csoda, ahol éjszaka megelevenedik az élet, ahol a vadon élő állatok egyáltalán nem tartanak az emberektől, sőt érdeklődve figyelik őket. Ősszel a növények elsárgulása, (ami közép-Európában hetekig eltart) itt északon három nap alatt lezajlik. Kifogni a fotózásra legalkalmasabb időpontot szerencse kérdése. Ha korán vagy ott, akkor a színek men a legpompásabbak, ha későn érkezel, akkor már lehullottak a levelek. A fotós számtalanszor járhat ott, télen is és ősszel is, de minden úton újat és újat lát.

A ma esti kiállítással a művész ezt a csodát kívánja megosztani Önökkel.

Idézet a Kalevalából, a finnek népi eposzából:

... Dísznek ered minden berek,
Örömet nő minden erdő,
Fára levél, földe fü kél,
Fára madár, dalcsicsergő,
Szól a rigó víg füttye már,
Kakukkol a kakukkmadár.